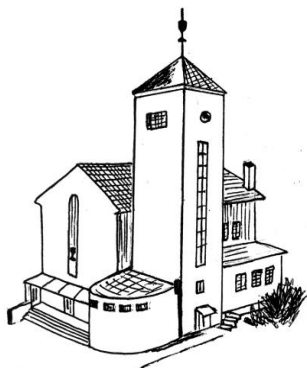


Adventní Sborové listy 2016



Československá církev evangelická, sbor Mšeno u Mělníka

Advent 2016

Je tu opět advent. Kolikátý už v našem životě? Víme, že to slovo znamená „příchod“, a všichni víme, co přijde. Přece vánoce! My budeme slavít narození Ježíše Krista. Jak ale vánoce vidí ostatní svět, myslím ten hodně nám vzdálený, svět jiných kultur a náboženství?

Vzpomínám, jak před mnoha lety, kdy jsem měl na starosti styky se zástupci zpravodajských služeb cizích států, přijížděl na naše oddělení, krom jiných, i pan Lee, zástupce tchajwanské služby, tedy Číňan. Ten se vždy o adventu objevil obtěžkán pečlivě zabalenými dárečky pro nás všechny, které znal. Rozdávání dárek mu očividně dělalo radost. Co věděl o vánocích? Jemu to bylo jasné. Vánoce jsou svátkem rozdávání dárek příbuzným a přátelům a tento zvyk mu připadal milý a docela „kompatibilní“ i s čínskou kulturou.

Jinak ale, jak se mi jednou svěřil, měl s chápáním křesťanství potíže. Vedení jeho služby se před léty rozhodlo vyslat do Evropy několik příslušníků ke studiu na vysokých školách, aby se nějak vpravili do evropského myšlení. Tak on dostal rozkaz vystudovat v Německu historii. Rozkaz splnil, ale dodnes si není jist, o čem ty dějiny Evropy jsou, a to proto, že do válek a bojů se vždy pletly náboženské spory o slova a formulace v křesťanství. Nejvíce problémů měl s diplomovou prací na téma Martin Luther. Počátek reformace se mu jevil jako pouhý

bojkot zboží. Církev dala na trh odpustky, které Luther odmítl kupovat. Že by byly předražené? O tom se ale nic nepíše. Proti odpustkům totiž pan Lee nic neměl, vždyť za přízeň bohů se přece platí, to je normální, ale že se lze před bohem ospravedlnit „pouhou vírou“, bylo nad jeho chápání. Byl to poctivý a upřímný pán, ten pan Lee.

Jednou se mi ale stalo, že jsem musel doprovázet jednoho vysoce postaveného člena tchajwanské vlády (něco jako náměstek premiéra) při jeho návštěvě Čech. Ten krátce po svém příjezdu hrdě prohlásil, že je katolík. Nechtěl jsem na to nijak reagovat, abych se nedozvěděl zase nějakou kuriozitu, ale jeden z mých spolupracovníků se ho otázal, co ho k tomu vedlo, že přijal křesťanství. On však k našemu překvapení pohotově odpověděl: **všechna náboženství jsou o cestě člověka k Bohu, jen křesťanství je o cestě Boha k člověku.** Jak se později ukázalo, prošel výchovou u nějakých misionářů.

A tak mě napadlo, že jeho slovo by mohlo být motto pro náš adventní čas.

Jan Kozlík

Podobenství o boháči a Lazarovi

Lukášovo evangelium 16,19-31

Hned na začátek chci říci, že jsem si podobenství O boháči a Lazarovi nevybral proto, abych vás děsil utrpením po smrti za to, že dobře jíte, pijete, oblékáte se a bydlíte. Ani proto, abych před vámi žongloval s vírou v naději a utěšoval vás, že se nemusíte trápit tím, jak se vy nebo někdo jiný trápí a je nemocen. Kvůli jednomu ani kvůli druhému by Ježíš nepoužil toto podobenství. Ani evangelista by ho jen proto nezapsal do evangelia o Božím království. Vybral jsem ho proto, že se jím zabývám už nejméně rok. Zabývám se jím proto, že je naplněno tím, čeho si jistě všimáme všichni – jakousi „šílenou hrou“, na kterou si většina zvykla.

Podobenství s ironickým humorem ukazuje, že na tomto světě je to podobné jako na onom, ale na onom světě je otočený směr. Náš svět je také stejně jako v podobenství rozdělen nepřekročitelnou propastí. Stav není možné změnit jen pouhým přáním jednotlivce. Lidská společnost je tvořena danými společenskými rozdíly. Nejde o rozdíly vrozené. Ty nám jsou dány a my je máme přijímat a pokorně se učit s nimi žít. Ale

pak jsou rozdíly mezi lidmi, které jsou vnucené, jak násilím, ale také i ve jménu jakéhosi podivného dobrého příjemného života. Toto podobenství v Lk ukazuje, že je to jen hra, v které lze i jednoduše otočit pořadí. Tuto „hru“ hráli a hrají lidé věřící i bezvěrci, různého vyznání i stejného vyznání, bohatí i chudí, ženy i muži, lidé na nejrůznějších místech světa. A tak v podobenství nehovoří sám Bůh, ale Abraham. Abraham je pouhý člověk. Je však otcem víry v Boží neuvěřitelnou spravedlnost.

Víra a hledání Boží spravedlnosti byla pro Ježíše hlavním tématem, které vložil do vyprávění tohoto podobenství. Dočetl jsem se, že podobenství O boháči a Lazarovi nepochází od samého Ježíše. Podobný příběh o tom, že po smrti se má chudák dobře a boháč špatně, si vyprávěli už ve starém Egyptě, pak ten příběh znali i ve starém Řecku a koloval snad všemi kulturami a Mojžíš a proroci jsou ti, kteří byli a jsou mluvčími Božího slova, Boží vůle, Božího zjevení, proto se odkazuje na ně. Není to sice žádné rychlé a snadné řešení. Avšak ani se nemusíme zabývat nějakým složitým, nákladným, nábožensky nesrozumitelným, sociálně náročným řešením. Namísto svých pocitů bezradnosti, že svět se nám zdá nějak šílený, že křesťanské hodnoty a víra v lásku se všude i v církvích vytrácí, si máme zvolit prostou a tichou možnost. Máme se Znovu a znovu vracet k Mojžíšovi, prorokům, evangeliím a apoštolské epištolní tradici. Tam můžeme vždy nalézt a přijmout pro sebe víru, že i to, co se nám zdá jako hodně divné dělat a říkat, je to správné. Tak jako Abraham, tak jako Mojžíš, proroci, Ježíš a apoštolové věřili, že je lépe poslouchat Boha než lidi.

Vskutku, nezajistíme tím fungující a pevný městský či státní systém, ani nevytvoříme všem na očích „lesknoucí se“ církve. Ale je to jistá cesta pro naši duši a pro ty, s kterými se setkáváme, nebo teprve budeme potkávat. Věcí spravedlnosti jsou vzájemné vztahy. Tak i majetek slouží podle této věci, k naplňování vztahů. O tom už mluví Ježíš v podobenství na začátku 16. kapitoly O nepoctivém správci.(L16,8-9) Boháč tím, že měl majetek, neudělal sám o sobě nic špatného – hříšného. Avšak jen utloukal čas. Ježíš později k tomu přidal, že bohatství vztahů a nejen s těmi, s kterými se chceme sami stýkat, v mnohém převyšuje náš pocit z bohatství majetku.(L18,28-30) Ale jak to pochopit, jak to předat ostatním? Rozhodně ne silou, ne nadřazeností. Také ne zázraky ani obřady nebo úžasnými slovy, to je sice potřebné avšak jen na nějaký čas. Ale to, co vydrží je hledání vůle Boží a víra, jež

je poslušnost vůči spravedlnosti, která míří k věčnému trvání. Vždyť, „Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý svět, ale svůj život ztratí? A zač získá člověk svůj život zpět?“.(Mt16,26). Amen.

Ondrej Kováč (bývalý farář evangelického sboru ve Mšeně z let 2005 – 2008; kázání bylo proneseno při bohoslužbách ve mšenském evangelickém kostele v neděli 2. října 2016))

Krátce

Biblický kroužek se od října 2016 koná jednou měsíčně ve mšenské mateřské škole. Navštěvují jej dva chlapci.

xxx

Konvent Poděbradského seniorátu se uskutečnil v sobotu 5. listopadu v evangelickém sboru ve Velenicích. Seniorátním kurátorem byl zvolen Pavel Pistor (kurátor ze sboru Libice nad Cidlinou). Konvent zvolil tříčlennou seniorátní pastýřskou radu ve složení: Jan Roskovec (učitel Evangelické teologické fakulty UK Praha), Dagmar Férová (kurátorka z Lysé nad Labem) a Ondřej Zikmund (farář v Kutné Hoře). Konvent rovněž zvolil seniorátní farářku na úvazek 0,6 na dobu od 1.1. 2017 do 31.12. 2019. Konvent schválil podnět pro synod, aby do nového zpěvníku byly dodatečně ještě zařazeny ty písně, které se dnes ve sborech běžně zpívají. Mšenský evangelický sbor zde zastupovali kurátor Luboš Skopec a farář Michal Šimek.

xxx

Během října a listopadu byli instalováni dva noví faráři ve sborech Poděbradského seniorátu:

V neděli 9. října 2016 Jiří Kvapil ve sboru v Brandýse nad Labem a v neděli 6. listopadu 2016 farář Miroslav Erdinger ve sboru na Mělníku.

xxx

Pietní vzpomínka na zemřelého se konala ve zcela zaplněné kavárně Domova seniorů ve Mšeně v pátek 4. listopadu 2016. Při té příležitosti mšenský evangelický farář přečetl jména všech zemřelých obyvatel mšenského Domova seniorů za poslední rok. Součástí setkání byla četba biblických oddílů doplněná modlitbou a pouštěním příhodných skladeb týkajících se smrti.

xxx

Mladoboleslavský evangelický farář Jonatan Hudec kázal při bohoslužbách ve mšenském evangelickém sboru v neděli 6. 11. 2016.

xxx

V pátek 11. listopadu zemřel bratr Blahoslav Jírů ze Strážnic – člen evangelického sboru na Mělníce. Dlouhá léta po nuceném vystěhování v době kolektivizace z rodného statku žil ve Vrátně. Byl v té době členem mšenského evangelického sboru a také byl zvolen do staršovstva. Smuteční rozloučení se konalo v pátek 18. listopadu 2016 ve mšenském evangelickém kostele.

xxx

Seniorátní farářka Miloslava Hofmanová kázala při bohoslužbách ve mšenském evangelickém sboru 1. adventní neděli – 27. listopadu 2016.

xxx

Adventní koncert pěveckého sboru Gospel Voices z Mladé Boleslavi se konal ve mšenském evangelickém kostele v sobotu 3. prosince 2016. Finančně tento koncert podpořilo město Mšeno. Zcela zaplněný kostel (přes sto návštěvníků) viděl a slyšel radostné svědectví o Boží lásce k lidem. Publikum poděkovalo účinkujícím potleskem vestoje.

Michal Šimek.

Několik tipů jak žít každý den z víry

Každému z nás se už určitě stalo, že se chtěl do něčeho pustit, ale nevěděl, jak na to. Mnohdy to nakonec vzdal. Totéž platí i o práci na vlastním životě, na životě z víry. Několik tipů jak žít víru ve všedním životě shrnul v desetibodovém programu s názvem „Desatero pokoje“ papež Jan XXIII. Je to spiritualita přizpůsobená všednímu dni. Každý níže uvedený bod lze žít buď jeden den, či jeden týden, či jeden měsíc... Začít je možno kdykoliv. Třeba právě nyní...

Jen pro dnešek se budu snažit prožít den, aniž bych chtěl vyřešit problém celého svého života

Co všechno na mě dnes čeká! Před svými problémy dnes nebudu uhýbat, nebudu klesat na mysli, budu jim hledět do očí. Předám sebe i se svými problémy Bohu, uvědomím si: i dnes se o mne stará On. Jde se mnou

přes hory a doly, výšiny i hlubiny. Stačí vždy jen krátká modlitba, občasné zamyšlení a připomenutí.

Jen pro dnešek nebudu nikoho kritizovat a napravovat

Jsem především zodpovědný sám za sebe, ne za druhé. Měl bych tedy především sám na sobě vidět všechno to dobré, ale i zlé. A měl bych se, pokud možno, vidět tak, jak mě vidí Bůh. On má o mém životě největší přehled. Jemu záleží jak na mě, tak ale i na lidech v mém okolí. Nyní je tedy pro mě důležité Kristovo slovo: „Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra a trám ve svém oku nepozoruješ?“ Jen pro dnešek chci tedy korigovat pouze sám sebe.

Jen pro dnešek budu žít z jistoty, že jsem stvořen pro štěstí

Jsme Boží synové a dcery. Naše oči pro Boha ale osleply, naše uši pro jeho slovo ohluchly, ztrácíme božský cíl a běžíme výhradně za lidskými cíli. V uších nám přestává znít Boží volání. Jsme pyšní na to, co jsme a co chceme. Naše zacpané uši ale musíme pročistit, abychom slyšeli, k čemu jsme povoláni, odvalit kámen z našich srdcí, abychom poznali k čemu nás Bůh stvořil.

Jen pro dnešek věnuji alespoň deset minut dobré četbě

Dobrá četba je pro život duše stejně důležitá a nutná jako dobrá výživa pro život těla. „Čtěte málo ale dobře!“ Otevírám si pravidelně i Boží slovo – Bibli?

Jen pro dnešek chci poznávat plán, který se mnou má Bůh

Nemusím se štvát, ani váhat. Bůh zná mé kroky a jejich rychlost, zná mé možnosti. Půjde se mnou za předpokladu, že se vydám po jeho cestách a že ve svých plánech ponechám místo na jeho dobré záměry.

Jen pro dnešek se přizpůsobím okolnostem, aniž bych chtěl okolnosti přizpůsobit mým přáním

Domnívám-li se, že lidé se vždy musí přizpůsobit mně, promeškám mnohé cenné hodnoty pro svůj život. Něco velmi důležitého mi může být darováno právě v lidech, kteří jsou mi málo sympatičtí.

Jen pro dnešek chci konat dobro

Konání dobra vyvěrá z Boží dobroty. Nemusím konat nemožné, mohu činit jen to, co je v mých lidských silách. Jeho dobrota totiž chce působit i skrze mne. Vykonám pouze to, co je možné, a vše ostatní ponechám Bohu. Vždyť je to Bůh, kdo dobro dává a působí.

Jen pro dnešek vykonám dobrý skutek a nebudu o tom nikomu vypravovat

Jak mohu žít tak, aby v mém okolí přibýlo trochu dobra?

Jen pro dnešek chci konat boží vůli

V životě se vždy najde něco, co mi připravuje více starostí – nějaký nevyřešený problém, který přede mnou narůstá a skličuje mě. Proto si určím pořadí věcí, které je nutné vyřídit, a předně vykonám něco konkrétního, do čeho se mi vůbec nechce, co již dlouho odkládám. Když se k tomu nakonec odhodlám, jistě poznám, že mi najednou zbývá více času na vše ostatní a jak mi je lehce. Vždycky smím důvěřovat, že Bůh mi chce pomoci, stojí při mně a ukazuje mi cestu z každé životní situace.

Jen pro dnešek chci věřit v boží prozřetelnost

Bůh o mně ví a stará se o mne tak, jakoby mimo mne nebylo nikoho na světě (i kdyby okolnosti svědčily o pravém opaku). Bůh si mě váží, cení mě jako drahocenný šperk a miluje mne jako svou milovanou dceru nebo syna.

Jen pro dnešek nebudu mít strach

Nebudu mít strach radovat se ze všeho, co je krásné, a budu věřit v dobrotu. Nebudu mít strach před tím, co mě jednou může potkat. Vždyť tolikrát je v Písmu připomínáno : „Neboj se, jsem s Tebou, držím Tě za ruku.“ Naše často „podzimní nálada“ by se tak měla měnit v náladu spíše adventní. Strach a hrůza by se měly měnit v očekávání krásného, co nám Pán přislíbil.

Jen pro dnešek si vyberu jeden z těchto bodů...

Převzato z:

<http://www.vira.cz/Texty/Clanky/Advent-nekolik-tipu-jak-jej-prozit.html>

Adventní sborové listy, zpravodaj FS ČCE Mšeno. Prosinec 2016. Připravili MŠ,LS.

Obchod s Říší středu

Začnu přiznáním: Nedokážu posoudit, zda je obchod s Čínskou lidovou republikou ekonomicky přínosný, a pokud ano, tak jak. Nebudu tedy snášet argumenty pro a proti, respektive nebudu snášet argumenty ekonomické. Domnívám se – a dává mi v tom za pravdu i řada ekonomů – že ve vztazích dvou států nejde zdaleka jen o saldo obchodní bilance a podobné veličiny. Vlastně ani nevím, jaký byl obchod Československa s Německem v letech 1933-1939 – možná, že někomu se z nějakého čistě ekonomického úhlu mohl jevit jako docela výhodný.

Čína v posledním půlstoletí udělala obrovský krok kupředu. Stala se vskutku světovou velmocí. Nejsem si jist, zda se někdy jindy v lidských dějinách nějaká velmoc tak rychle posunula o tolik kupředu. Kupní síla obyvatelstva a jeho životní úroveň (míněno čistě ekonomicky) nesmírně vzrostla. Nebrat vážně ekonomický potenciál Číny prostě nejde.

Je zde ovšem několik významných „ale“. Od roku 1949 je Čína totalitním státem, a na tom se nezměnilo zhora nic. Její totalitní vláda dělala někdy sebe-vražděnou ekonomickou politiku (zejména za „kulturní revoluce“, kterou shora vyvolal Mao Ce-Tung), jindy politiku velice úspěšnou, nicméně prostý člověk v Číně si může o právním státě jen nechat zdát. Občanská společnost v Číně neexistuje, protože o tom, jaké projevy a názory jsou povolené, stále rozhoduje Komunistická strana a nikdo jiný. Být v Číně disidentem je sebevražedné počínání.

Druhé „ale“ souvisí s předchozím: Čína dosáhla obrovského průmyslového rozvoje za cenu masivní destrukce životního prostředí – ano, lze mluvit o destrukci, nikoli o pouhém „znečištění“. Za průmyslový rozvoj tedy zaplatila – a především ještě v budoucnu zaplatí – velmi vysokou daň. Jak vysokou, si zřejmě zatím nikdo netroufne odhadnout. Tak to ovšem dopadá, když neexistuje občan-ská společnost a když jsou veškeré protesty drasticky trestány.

Třetí „ale“ se nás (mám na mysli nejen Českou republiku, ale i Evropu, potažmo celou západní civilizaci) týká bezprostředněji: Jelikož v Číně neexistuje právní stát, neexistuje tam ani ochrana duševního vlastnictví. S nějakými copy-righty, licencemi nebo patenty si Čína nikdy hlavu nedělala: Její rozvoj, zejména po politickém obratu ke „státnímu kapitalismu“ po krachu kulturní revoluce, byl do značné míry založen na bezostyšném kopírování amerických nebo evropských produktů.

Z hlediska zahraničněpolitického se Čína dlouhá léta držela zpátky. Prav-da, v šedesátých letech došlo k přestřelkám na řece Ussuri, tedy na čínsko-sovětské hranici, později vedla Čína krátkou válku s Vietnamem, ale celkově až donedávna nijak velmocensky nevystupovala. Kdyby se proto rozhodli, mohli se čínští komunisté zmocnit Hong-Kongu silou a nikdo by jim v tom nemohl za-bránit. Až v posledních dvou letech si začala Čína hodně asertivně nárokovat velké oblasti v Jihočínském moři. Do mnoha zemí – zejména afrických – ovšem proniká už řadu let, často proto, aby mohla koupit určité zemědělské plochy, nebo aby vytvořila takové podmínky, aby tyto země prostě musely s Čínou obchodovat.

To, co se stalo letos v České republice, je ovšem něco zcela nového. Velká tíseň na mě padla již při návštěvě prezidenta Si-tin-pchinga. Nic netuše jsem musel vystoupit z tramvaje, protože kolem Žofina, kde se konala nějaká akce, byly policejní kordony. Množství rudých vlajek se žlutými hvězdami ve mně vy-volalo tíseň, jakou jsem od sametové revoluce nepoznal. Viděl jsem rovněž několik aktivistů s tibetskými vlajkami, a to, jak s nimi zacházela naše policie, se mi pranic nelíbilo. Ne, na bití nedošlo. Ovšem nebylo pochyb o tom, komu policie v tu chvíli slouží. Naši občanství aktivisté, občas napadání zmobilizovanými Číňany, to nebyli – nebo to alespoň na to nevypadalo.

Když pak došlo na ponížený omluvný dopis čtyř nejvyšších ústavních činitelů, začal jsem si klást otázku, zda nám obchod s Čínou za to stojí. A už jsem si na ni odpověděl: Nestojí. Netvrdím, že bychom měli přestat obchodovat se všemi lotrovskými nebo totalitními režimy. Naprostá izolace je v dnešní době jen těžko představitelná. Nicméně čím lotrovštější režim, tím více si musíme dávat pozor, abychom se do něčeho nezapletli. Obchodujme, buďme slušní, ale nepřístupujme na plnění nějakých podmínek, které s obchodem nijak nesouvisí. Když s námi uzavírají dohodu Spojené státy, nežádají od nás, abychom jim vyjádřili, že ctíme jejich územní celistvost nebo něco podobného.

Ano, už slyším námitku, že přece nesmíme pustit ze zřetele tak velký trh. Ale já bych dával přednost tomu, abychom se snažili ještě více a raději rozšířili svůj obchod se svobodným světem. Vždycky mě těší, když slyším nebo čtu, že nějaké město ve Spojených státech nakoupilo české tramvaje nebo trolejbusy. A moc mě těší například úspěch firmy Linet, produkující sofistikovaná nemocniční lůžka. Radost mi dělají i ti, kteří na světových trzích uspějí s českými nanotechnologiemi. Máme na

to, abychom se obešli bez obchodování se státy, které si kladou nějaké nemístné podmínky. A přiznám se, raději bych se smířil s o něco nižší životní úrovní, než abych se zřekl podpory lidí, pronásledovaných pro svou víru nebo pro své politické přesvědčení. Díky Bohu jsme stále svobodná země, ale o vnitřní svobodě svědčí i to, zda svobodu přejeme i druhým. Ne, nejsme spasitelé světa, nejde o to, abychom svou svobodu někam „vyváželi“. Ale skutečně svobodní budeme, když pro nás svoboda – nás samotných i ostatních lidí – bude důležitější než nějaký ekonomický ukazatel. V této věci bychom si mohli udělat jasno.

Hodně nám napoví, zda u nás dostanou azyl pronásledovaní čínští křesťané. Pokud ano, řeknu si: „Ještě je to dobrý.“

Dan Drápal - 22. listopadu 2016 (autor je absolventem Evangelické teologické fakulty UK Praha, je duchovním představitelem Křesťanského společenství - charismaticky orientované církve a zároveň komentátor společenských událostí u nás i ve světě) publikováno s laskavým svolením autora

Recenze knihy

Mrazivá zjištění

V loňském roce vydalo nakladatelství Eman pozoruhodnou knihu „Nejpokrokovější církevní pracovník“ s podtitulem *Protestantské církve a Josef Lukl Hromádka v letech 1945 – 1969*. Autory jsou Peter Morée, Holanďan (*1964), který od roku 1993 působí v České republice a přednáší církevní dějiny na Evangelické teologické fakultě, a historik Jiří Piškula.

Knihu jsem přečetl s velkým zájmem. Můj otec, PhDr. Lubor Drápal, byl posledním sekretářem Akademické YMCA před jejím zrušením v roce 1951 (a jejím prvním sekretářem po jejím obnovení v roce 1990). J. L. Hromádka byl jednou z předních osobností této křesťanské organizace v meziválečném období. Nadto otec po válce nějakou dobu studoval na tehdejší evangelické bohoslovecké fakultě a s Hromádkou se osobně velmi dobře znal. Vzpomínám si, jak jsem s rodiči chodil do Hromádkova vinohradského by-tu ještě v předškolním věku.

Později jsem se s Hromádkou setkal v roce 1967, už jako adept studia teologie. Už ani nevím, jak k tomu došlo, ale myslím, že jsem se ho snažil získat pro akci „Citizens of the World“. Byla to taková raná globalizační iniciativa, jejíž účastníci dostali „Identity card“, tedy jakýsi občanský průkaz, se svou fotkou a s potvrzením, že jsou „občané celého světa“. Hromádka mě tehdy vyzval, abych o tom něco napsal. Při tehdejší setkání také nějak při-šla řeč na jeden z tehdejších amerických bestsellerů, knihu Marshalla McLuhana *Media is the Message*. Hromádka mě vyzval, abych o této knize napsal recenzi do Křesťanské revue. Ta pak skutečně vyšla. Byl to, tuším, můj první vydaný článek.

Nemohu ovšem říci, že jsem Hromádku znal. Při prvních setkáních jsem byl příliš malý, pozdější setkání bylo příliš krátké. O Hromádkovi se ovšem u nás doma mluvilo, a to s úctou, přestože se Hromádka zřejmě ne-přimluvil za mého dědečka z otcovy strany, legionáře Františka Drápala, který byl ve vykonstruovaném procesu odsouzen k smrti. Později mu byl trest změněn na 17 let žaláře, z nichž si dědeček odseděl třináct, než byl amnestován. Asi ještě těžší bylo pro rodiče Hromádkovo tvrzení, že „něco přece musel udělat“. Dnes všichni dobře víme, že nemusel.

Přiznám se, že moc nechápu, co se na Hromádkovi líbilo mnoha evangelickým farářům, a to někdy i statečným chartistům. Základní Hromádkovo východisko bylo, že církve selhaly v sociální oblasti, a protože se nepostaraly o chudé, přišel komunismus, který je třeba vítat, protože napraví to, co církve zanedbaly. Byl zřejmě skutečně vnitřně přesvědčen, že dvěma nejvýznamnějšími historickými okamžiky světových dějin bylo narození Ježíše Krista, tedy inkarnace, a pak Velká říjnová socialistická revoluce. Jeho podpora komunismu tedy nebyla nějakým oportunistem či cynismem.

Vím, že to nejsem já, kdo má nad Hromádkou vyslovovat nějaký soud. Nevím ale, jak neřici, že se mi Hromádkovo poválečné působení jeví jako velmi negativní. Byl nástrojem sovětské propagandy a pro komunisty byl ne-docenitelnou osobností. Protože jednal z přesvědčení, brali ho vážně mnozí křesťané po celém světě. Hromádka líčil život křesťanů v komunistickém Československu v růžových barvách – přesně tak, jak to komunisté potřebovali.

Při čtení knihy, o níž píšu, se mi stále vracela myšlenka, co bylo jeho motivací. Napsal jsem, že tak jednal z přesvědčení. Ale nebylo mu divné, že dostal od režimu letní sídlo v Krkonoších? Že jeho plat s nejrůznějšími příplatky (vyplácenými podle toho, jak naplňoval komunistické představy) se rovnal platu náměstka ministra, zatímco řadoví faráři třeli bídu s nouzí? Že on může cestovat na nejrůznější konferenci, zatímco „obyčejný“ duchovní, pokud nějak mimořádně nepřislужuje režimu, si o něčem takovém může ne-chat jen zdát? Že dostává od komunistického režimu jeden metál za druhým?

V druhé polovině padesátých let a v letech šedesátých si Hromádka občas „dovoloval“ – skutečně se snažil některým kolegům či známým pomoci a v řadě případů jejich osud skutečně ulehčil. Na druhé straně právě v této době inicioval vznik Křesťanské mírové konference, vyloženě kolaborantské organizace (jedno z jejích nejnestoudnějších prohlášení schvalovalo sovětskou invazi do Afganistánu v roce 1983), skrze kterou se sovětským agentům dařilo infiltrovat křesťanské kruhy ve světové ekumeně. Když pročítáte recenzovanou knihu, vidíte, jak komunistická strana rozhodovala o vnitřním životě církví a jak církevních představitelů využívala ke svým cílům. Hodně výmluvné jsou archivní materiály zachycující, jak komunisté mluvili o Hromádkovi mezi sebou. Slabou útěchou je, že jiné nekatolické církve –

zejména Církev československá husitská, se „vyznamenaly“ kolaborací ještě výraznější, než tomu bylo v Českobratrské církvi evangelické.

Kde se stala chyba? Předně v tom, že Hromádka neprohlédl zrůdnost sovětského režimu. Mnozí levičáci, patřící k Západu – a v tomto smyslu nebyl ani Hromádka nic jiného než levičák, patřící k Západu – nevěnovali pozornost takovým věcem, jako byl uměle vyvolaný hladomor na Ukrajině v druhé polovině třicátých let, nebo hromadné odsuzování k smrti (takových trestů smrti bylo vyneseno za Stalinovy vlády přes milion, nepočítaje v to mimosoudní popravy a zemřelé v Gulazích). Nelze říci: Hromádka o tom nevěděl. O těchto věcech se vědělo – svědectví uprchlých nebyla mnohá, ale byla dostatečná. Západní levičáci jim ale odmítali věnovat pozornost.

Mohla církev jako celek reagovat jinak? Dalo se vůbec vzepřít tvrdému komunistickému diktátu? Pokud se člověk zamyslí nad stavem evangelické církve (nebo jiných denominací) v roce 1948, pak si nejsem jist. Komunisté si prosadili do vedení církví, koho chtěli. Vždy se nějaký kolaborant našel. A mnozí z nich měli přitom zřejmě dokonce pocit, že církev „zachraňují“. Co když ale podobná situace nastane znovu?

Zatím nevím. Ale právě jsem učinil rozhodnutí, že se pokusím zjistit mnohem více o čínské podzemní církvi. I v Číně jsou pochopitelně kolaborantské denominace, poplatné režimu. Ale *zřejmě jsou tam i miliony křesťanů, které komunisté nemají tak zpracované, jako měli české a slovenské křesťany.*

Na závěr se patří zmínit, že srpen 1968 znamenal zřejmě i pro Hromádku určité vystřízlivění. Hromádka dokonce vrátil sovětským představitelům Leninovu cenu míru. Byl to protest proti sovětské okupaci. Škoda, že podobné stanovisko nezaujal už při maďarských událostech v roce 1956. Tehdy sdílel s komunisty přesvědčení, že jde o kontrarevoluci a o pokus o návrat ke starým pořádkům. Maďarské povstání odsoudil a následný masakr, při němž pod koly sovětských tanků zahynuly tisíce lidí, nekomentoval.

Hromádka je pro mě postava nikoli inspirativní, ale tragická. A jsem rozhodnut nikdy nepřistoupit na rčení „když se kácí les, tak létají třísky“. Jako křesťané bychom měli vždy stát na straně persekvovaných, byť by se nám zdálo, že si za to „mohou sami“, nebo že „prostě něco museli udělat“.

Knihy je zpracována perfektně. Má veškerý potřebný aparát (rejstříky, bibliografii apod.) a naprosté minimum tiskových chyb. Překvapil mě poměrně nízký náklad (400 výtisků). Stran 390, doporučená cena 360 Kč.

Dan Drápal - 29. října 2016

Vyšlo na www.christnet.cz (nyní www.christnet.eu)

Promluva k 27. výročí 17. listopadu 1989 v Mladé Boleslavi

Vážené dámy a pánové,
je pro mě poctou, že dnes mohu na tomto místě vyzvednout význam svobody, protože začátek čtyřicetileté nesvobody silně zasáhl mé předky, kteří tehdy žili v Mladé Boleslavi. Mám rád příběhy, a proto jsem se rozhodl sdělit vám svůj osobní příběh. Ten začíná ještě před rokem 1900 v Dobrovici, kde vlastnil můj pradědeček Josef Hodboď velkou hospodu a byl zároveň známým kapelníkem a učitelem hudby. Později se přestěhoval do Mladé Boleslavi. Mezi starými rodinnými fotografiemi jsem našel jednu z r. 1928, na které řídí městskou kapelu při slavnostech k 10. výročí vzniku první republiky. O rok později pradědeček zemřel a podle fotografií jeho pohřeb zaplnil nynější Náměstí míru.

I jeho synové se stali úspěšnými ve svých oborech. Jeden z nich, můj dědeček Stanislav Hodboď si později vedle Výstaviště otevřel obchod s mýdly, svíčkami a parfumerií. Možná zde ještě žije někdo z těch, kdo si u něj něco koupili.

Při pátrání rodinnou minulostí se příběh mých předků až do té chvíle rozvíjel slibně. Pak ale přišel mrazivý rok 1948 a s ním znárodnění soukromého majetku. Dědeček přišel o obchod a z váženého majitele a vedoucího obchodu se stal nepřítel státu. Se svou rodinou byl nuceně přestěhován do jiného bytu a převeden na mizernou a špatně placenou práci. V důsledku následných perzekucí přišel o zdraví a byl až na pokraji smrti. O živobytí rodiny se začala starat babička a dcery musely odejít brzy z domu za prací. Kus jejich života byl poznamenán tím, že byly dcerami živnostníka, který se nechtěl nechat zlomit komunisty.

Režimu později vadila další věc: babička se stala věřící ženou a za svou víru v Boha se nestyděla. Totéž platilo pro její dcery a později i jejich rodiny, které zakotvily na Moravě, kde jsem se narodil a vyrůstal i já. Problémy časem dostihly i mě. Mezi nejsilnější pokusy komunistického režimu byla snaha výchovná poradkyně ZDŠ odebrat mě mým rodičům na převýchovu do jiné rodiny. Naštěstí k tomu nedošlo. A důvod takového zastrahování? Převýchova k ateismu. Věřící totiž nebyli hloupí a primitivní - jak nás učili ve škole,

ale často to byli lidé bystří, vzdělaní, samostatní, aktivní a tím pádem i nebezpeční režimu.

Tatáž výchovná poradkyně řekla v 8. třídě mně a mým rodičům, že se postará o to, abych se nedostal na školu s maturitou, ať si hledám rovnou nějaký učňovský obor. Po 25 letech od té chvíle, na srazu spolužáků, se mi někteří z nich omluvili za to, jak se ke mně chovali, někdy i násilnický, a přidali k této omluvě vysvětlení, že je tehdy k tomu pobízela právě ona výchovná poradkyně. I takovým způsobem se někteří pomahači režimu pokoušeli zlomit ty, kdo se nevzdávali. Nezlomilo to však ani naši, ani zbylou rozvětvenou rodinu. Jen je škoda, že se dobrého konce nedožil dědeček. Podlehł své nemoci o 15 let dříve, než jsme odzvonili režimu na náměstích. Babička se svobody dočkala, ale užila si jí jen něco přes rok.

Pro mě osobně je paradoxem a zvláštní souhrou okolností, že jako jeden z více než čtyřiceti jejich potomků mohu dnes mluvit na tomto místě a vyjádřit radost z toho, že žijeme ve svobodě. Většinu mého života jsem totiž vyrůstal na Moravě a ani ve snu mě nenapadlo, že bych se někdy vrátil do Boleslavi, abych tady bydlel. Letos v létě jsem tu byl ale služebně přestěhován v rámci standardní výměny jako kazatel Církve adventistů sedmého dne. Jsem zde spokojen, líbí se mi tady, ale především jsem rád, že zde mohu žít ve svobodě.

Nikdy jsem netušil, že tady budu jednou stát a vyprávět vám tento příběh. Ale rozhodl jsem se ho říct proto, abychom nezapomněli, co nesvoboda mnoha rodinám přinesla - a někdy to bylo mnohem tvrdší a horší.

Není samozřejmostí, že máme svobodu. O svobodu je třeba usilovat, rozvíjet ji a bránit se všemu, co svobodu ohrožuje. V posledních letech pozorují, jak svobodu po nepatrných krůčcích ztrácíme. V zájmu bezpečnosti anebo obecného dobra se vzdáváme svého soukromí, lidé opět začínají přemýšlet, zda mohou říkat to, co cítí, aniž by ohrozili své společenské postavení, místo v práci, anebo si nezpůsobili nějaké jiné problémy, přibývá pokusů o znovuzavedení gumových zákonů... Nebud' me proto vůči prvkům nesvobody neteční, abychom o ni jednoho dne nepřišli zcela.

Chci můj příběh uzavřít myšlenkou o vztahu víry a svobody. Víra v Boha je totalitními režimy nenáviděná, protože věřící lidé mají jakousi vnitřní svobodu, kterou jim nelze jen tak vzít. Mají odvahu mít jiný názor a stát si za ním. Každý totalitní režim má z takových lidí strach, protože v nich cítí ohrožení své moci. Což se nakonec potvrdilo v určitém podílu církvi na rozpadu komunistického totalitního režimu celkově a také při konkrétních událostech v Praze a dalších městech, včetně Boleslavi. Křesťané nechyběli mezi prvními mluvčími Občanského fóra - zde konkrétně to byl husitský farář Antonín Jelínek a husitská fara se dočasně stala prvním sídlem zdejšího OF.

Svoboda, kterou jsme v roce 89 získali zpět, však byla pouze tou vnější svobodou - politickou, náboženskou či svobodu cestovat po světě nebo znovu podnikat... Nezávislost jsme získali automaticky vnitřní svobodu nad našimi vlastními životy. Mnoho lidí je dnes nesvobodných pod tíhou dluhů, mnozí přišli o nezávislost kvůli své posedlosti po majetku a požitcích. Vnitřní nesvoboda spočívá taky v závislostech všeho druhu - na drogách, alkoholu, gamblerství, v poslední době také v závislosti na internetu, na mobilech, být neustále online...

Vnitřní nesvobodu můžeme vidět i v neschopnosti zbavit se nemorálního a neetického

jednání, zrady, pomlouvání, podvodů, lži. Přítomnost těchto problémů je dokladem toho, že před 27 lety jsme získali pouze vnější, ne vnitřní svobodu. Vnitřní svobodu totiž nelze získat revolucí, ta je člověku darována, když se vydá cestou víry v hledání Toho, kdo nás přesahuje a převyšuje.

Přeji vám hodně štěstí a Bůh vám v tom hledání pomáhej.

Děkuji za pozornost.

Stanislav Lanc (kazatel sboru Církve adventistů sedmého dne v Mladé Boleslavi; proslov zazněl na náměstí Republiky v Mladé Boleslavi při příležitosti oslav státního svátku 17. listopadu 2016)

Prevzato z oficiálního webu statutárního města Mladá Boleslav:

http://www.mb-net.cz/VismoOnline_ActionScripts/File.ashx?id_org=9629&id_dokumenty=47444

Bohoslužby ve vánočním a novoročním období

Neděle 18.12. 2016 **10 hod.**
součástí bude krátké pásmo dětí z nedělní školy a biblického kroužku

Neděle 25.12. 2016 – Boží hod vánoční **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Pondělí 26.12. 2016 **10 hod.**

Sobota 31.12. 2016 – ohlédnutí za rokem 2016 **17 hod.**
při čaji a kávě na faře

Neděle 1.1. 2016 **10 hod.**
(vysluhování Večeře Páně)

Salár a dary

Zaplatit salár za rok 2016, věnovat peněžní dar na opravy či provoz sboru můžete osobně v kostele u bratra kurátora L. Skopce nebo sestry I. Pavelkové nebo platbou na účet sboru č. 174987837/0300. Děkujeme!

Webové stránky sboru - Sborové listy na internetu

Na adrese www.msenocce.wbs.cz najdete elektronickou podobu tohoto čísla Sborových listů, rozšířenou o další příspěvky, např. úvahu D. Drápala nebo promluvu S. Lance k 27. výročí listopadových událostí.

Požehnané vánoční svátky a nový rok 2017 !

Farní sbor Českobratrské církve evangelické ve Mšeně u Mělníka.
Farář Mgr. Michal Šimek, bytem v Kosmonosích,
tel.: 608 718 898, e-mail: majkl.simek@seznam.cz
Webové stránky sboru: www.msenocce.wbs.cz
Bohoslužby se konají každou neděli v 10 hodin.